

KURJER WILEŃSKI

Wileńsko - Nowogródzki, Grodzieński, Poleski i Wołyński

Gen. S. Skwarczyński szefem O. Z. N.

Jak się dowiadujemy, dziś we wtorek dnia 11 b. m. nastąpi przekazanie przez płk. Adama Kocę kierownictwa Obozu Zjednoczenia Narodowego w ręce gen. Stanisława Skwarczyńskiego, dotychczasowego dowódcy Dywizji Legionów i prezesa Związku Legionistów w Wilnie.

Okólnik płk. Adama Kocę

10 bm. pułkownik Adam Kocę wydał następujący okólnik organizacyjny do Obozu Zjednoczenia Narodowego:

Dnia 21 lutego r. ubiegłego zainicjowałem powołanie do życia Obozu Zjednoczenia Narodowego, na podstawie deklaracji ideowo - politycznej, formułującej cele i zadania, mogące skupić w ramach zorganizowanego działania wysiłki wszystkich rzetelnych Polaków w służbie szeroko pojętego hasła obrony państwa.

Słowa Naczelnego Wodza, wypowiedziane dn. 24 maja 1936 r., wskazujące na konieczność zjednoczenia wysiłków narodu w pracy twórczej — wywołały potężne echa, głęboko zapadły w poczucie społeczeństwa, zatarły sumieniem narodowym Polaków.

Wódz Naczelny wypowiedział swe doniosłe słowa na walnym Zjeździe Związku Legionistów, nałożył na nich obowiązek inicjatywy, gdy — mówiąc, że hasło obrony Państwa jest, jakby łańcuchem przytwierdzonym do Polski — oświadczył:

„Wy, mając twarde, wyrobione dłonie jesteście do tego przygotowani, aby pierwi chwycić za ten łańcuch, ale obok was muszą stanąć inni i wy musicie się starać o to, aby stanęli wszyscy ci, którzy mają poczucie siły i chcą tę siłę oddać w rzetelną służbę Polsce, Ojczyźnie, czy Państwu, jak kto woli“.

W słowach powyższych widziałem dla siebie upoważnienie i jednocześnie nakaz dla siebie, jako komendanta naczelnego Związku Legionistów. Pracę podjętą prowadziłem aż do dziś dnia wedle mego sumienia i najlepszej woli, mając świadomość wagi tej pracy i mej odpowiedzialności. Ale to właśnie poczucie odpowiedzialności stało się podstawą mej dzisiejszej decyzji ustąpienia ze stanowiska szefa Obozu Zjednoczenia Narodowego i przekazania kierownictwa jego prac w inne ręce.

Zły stan zdrowia staje się nieprzerwywaną przeszkodą fizyczną, która nie pozwala mi włożyć w pracę OZN tak pełnego wysiłku, jakiego one wymagają, nie mogę w sumieniu swoim przemóc poczucia — że mój stan zdrowia mógłby zaważyć ujemnie na rozwoju akcji Zjednoczenia Narodowego.

Wobec tego przekazuję moje funkcje W WYPRÓBOWANE I PEWNE RĘCE GENERALA STANISŁAWA SKWARCZYŃSKIEGO, dawnego towarzysza broni, wespół z którym niejedną też prowadziliśmy pracę ideową w realizacji woli i wskazań Komendanta Józefa Piłsudskiego.

Dziękuję szczerze i serdecznie moim współpracownikom na wszystkich szczeblach organizacyjnych Obozu Zjednoczenia Narodowego. Niech mi wolno będzie szczególnie gorące słowa skierować do tych szeregów społeczeństwa polskiego, które na hasło Zjednoczenia Narodowego odpowiedziały odzewem nie tylko zrozumienia, lecz i pełnej gotowości.

Składając szefostwo OZN w ręce generała Stanisława Skwarczyńskiego i stojąc niezmiennie przy ideałach i celach Obozu — chcę powrócić do słów, wypowiedzianych na wstępie deklaracji ideowo - politycznej OZN z dnia 21 lutego r. ub. Brzmiały one:

„Zabieramy głos, mając głębokie poczucie prawości naszej inicjatywy i słuszności obranego przez naszą myśl kierunku“.

Moje niezłomne przekonanie wyrażone w słowach powyższych pozostaje niezachwiane tak samo jak całkowita pewność, że idea Zjednoczenia Narodowego, jako prawda rzetelna musi odnieść wspaniałe zwycięstwo.

(—) ADAM KOC.

Zjednoczenie Narodowe w Nowogródzku faktem

Sensacyjny wynik wyborów samorządowych

Żydzi stracili połowę mandatów

W dniu 9 bm. odbyły się w Nowogródzku wybory do Rady Miejskiej przy bardzo dużej frekwencji głosujących (81,8%). Ogółem głosowało 4.834 osób.

W wyniku wyborów z listy Nr. 1 chrześcijańsko - mahometańskiej wybranych zostało 12 radnych, w tym 11 wyznania rz. - kat. i 1 wyzn. mahometańskiego, oraz z listy ogólnie - żydowskiej wybrano 4 radnych.

Z listy chrześcijańsko - mahometańskiej zostali wybrani:

STEFAN PAWLUĆ — adwokat, prezes organiz. miejskiej OZN.
KOZŁOWSKI STANISŁAW — bankowiec,
MICHAŁSKI WŁADYSŁAW — handlowiec,
GLIŃSKI KONSTANTY — urzędnik skarbowy,
RODZIEWICZ JÓZEF — kowal,
ZDANOWICZ JAN — zecer,
MALAWSKI MIKOŁAJ — nauczyciel,
KULAKOWSKI JAN — kupiec,
NARKIEWICZ JODKO JANINA — gospodyni domu
SZAREJKO CYPRIAN — adwokat,
RATKIEWICZ MUSTAFA — właściciel nieruchomości
ZIENKIEWICZ WACŁAW — kupiec.
Wszyscy są albo członkami, albo sympatykami OZN.

Exposé p. min. spraw zagran. J. Becka

wyłoszone na Komisji Spraw Zagranicznych Sejmu w dniu 10 stycznia

Obszerne streszczenie

Wysoka Komisja

Okres, o którym mam zamiar mówić dzisiaj, należy jeszcze do serli lat, którą w poprzednich moich exposés parlamentarnych określałem jako czas zasadniczej przemiany w metodach polityki międzynarodowej.

Nasze stosunki sąsiedzkie

których najistotniejszą część stanowią dwa układy o nieagresji, ze Związkiem Sowieckim i Rzeszą Niemiecką, nie są uzależnione od żadnej instytucji, ani procedury międzynarodowej. Zawierane były, gdy każde z tych mocarstw znajdowało się po za Ligą Narodów, opierają się na głęboko przemyślanych racjach i interesach politycznych i zachowują swą nienaruszoną wartość.

NASZE DWA SOJUSZE Z FRANCJĄ I RUMUNIĄ,

choć nie pozostają w żadnej sprzeczności z paktem Ligi, a nawet treścią układu, zawierają wzmiarki o genezycznej instytuacji, pochodzą z lat 1921 i 1922, a więc z czasu, w którym organizacja Ligi była dość jeszcze luźna — były traktowane w swej podstawowej koncepcji jako rzeczy same w sobie, a nie dodatek czy uzupełnienie paktu Ligi.

Najwięcej pomieszania pojęć wprowadziły do tych spraw układy w Locarno. Dawna ich forma należy dziś jednak do przeszłości.

WIZYTY I REWIZYTY.

Pragnę tu wspomnieć wymianę wizyty między Panem Prezydentem Rzeczypospolitej a JKM. Królem Rumunii, pobyt w Polsce następcy tronu W. Wojewody Michała, pobyt w Rumunii Marszałka Śmigłego Rydzę, wymianę wizyt Ministrów Spraw Zagranicznych.

Ostatnio wizyta p. Delbosa, francuskiego min. spraw zagr., pozwoliła wszystkim kierownikom naszym czynnikom politycznym nawiązać lub uzupełnić kontakty rozwijający się tak pomyślnie od dwóch lat. Oceniam rezultat tej wizyty bardzo pozytywnie.

Pobyt szeregu wybitnych mężów stanu innych krajów europejskich w Polsce jest — zdaniem moim — potwierdzeniem faktu, że jeśli polska polityka graniczna, dąży świadomie do ograniczenia swych działań w proporcji do realnych środków, jakimi rozporządzamy, to z drugiej strony nie ujmujemy naszej roli zbyt wąsko i staramy się utrwać i rozwijać przyjazne po rozumieniu z państwami, z którymi możemy mieć wspólne interesy, czy wspólne poglądy.

I tak mieliśmy w roku ubiegłym tradycyjny już pobyt premiera GOERINGA, którego osobisty kontakt z naszym krajem jest istotnym elementem dla lepszego wzajemnego zrozumienia solidności naszych sąsiedzkich stosunków. Wizyty oficjalne: pierwsza we współczesnej Polsce wizyta szwedzkiego ministra spraw zagranicznych SANDLERA, druga już wizyta p. AKELA, estońskiego ministra spraw zagranicznych, oraz wizyta austriackiego sekretarza stanu p. SCHMIDTA, uzupełniają przegląd tych osobistych kontaktów kierowników polityki zagranicznej innych państw z Polską.

W tych warunkach stwierdzić możemy, że

R. UB. PRZYNIOSŁ PRAKTYCZNE MOŻLIWOŚCI KONTAKTÓW.

wymiany myśli i współpracy z innymi państwami. Powtórzyć zatem możemy, że oślały raczej formy, a nie treść życia między narodowego.

Wracając do spraw bezpośrednio polskich, chciałbym też wspomnieć ważne rezultaty osiągnięte dzięki temu, że jeśli o nas chodzi, nie cofamy się także przed poszukiwaniem form nowych. I tak, dążąc zgodnie z rzędem Rzeczypospolitej do utrwalenia naszego stosunku opartego na zasadzie dobrego sąsiedztwa, sięgnęliśmy do uregulowania jednego z bardziej istotnych czynników w tej dziedzinie, mianowicie do

(Dokończenie na str. 2).

Mróz i śnieg przyczyną upadku Teruel

SEWILA (Pat). W przemówieniu radiowym, poświęconym upadkowi Teruelu, generał Queipo de Llano oświadczył:

„Obroncy ulegli, ponieważ nasze oddziały nie mogły przyjąć im w czas z pomocą. Warunki geograficzne by

ły dla nas szczególnie nieprzychylnie, chociaż zajęliśmy panujące nad miastem wzgórze, nieprzekraczalna w tym czasie rzeka oddzielała nas od miasta i wszystkie wysiłki speliły na niczym. Mróz i śnieg były naszym największym wrogiem“.

Życiorys gen. Stanisława Skwarczyńskiego

Stanisław Skwarczyński urodził się w r. 1888 we wsi Wierzchnia, pow. kałuskiego (woj. stanisławowski) z ojca śp. Wincentego i matki śp. Marii z Gnoińskich.

Od wczesnego dzieciństwa przebywał w Lwowie, wychowywany przez matkę i starszego brata śp. Adama, późniejszego zasłużonego działacza niepodległościowego i wybitnego publicystę. Ojciec osterocił go bowiem, gdy był on małym dzieckiem.

Po ukończeniu gimnazjum we Lwowie odbywał studia na wydziale architektury Politechniki Lwowskiej.

Od wczesnych lat młodzieńczych St. Skwarczyński brał czynny udział w organizacjach niepodległościowych, w organizacjach niepodległościowych, początkowo jako uczeń na terenie gimnazjum, a następnie jako student w stowarzyszeniach akademickich. W r. 1908 wstąpił do Związku Walki Czynnej a równocześnie do Polskiej Partii Socjalistycznej.

Do wybuchu wojny światowej pozostawał w szeregach Zw. Strzeleckiego. Z tego okresu pochodzi jego pseudonim polityczny „Mały“, ponieważ St. Skwarczyński już jako młodociany uczeń gimnazjum dał się poznać w pracy organizacyjnej. Brat Stanisława śp. Adam miał pseudonim polityczny „Stary“.

Rok 1914 zastaje Stanisława Skwarczyńskiego we Lwowie, skąd specjalnym rozkazem wraz z bratem śp. p. Adamem i obecnym gen. Bończa - Uzdołskim powołany zostaje do Krakowa, gdzie pełni początkowo funkcje komendanta Oleandrów po wymarszu kompanii kadrowej i innych oddziałów, następnie w tymże roku odkomenderowany zostaje na front, początkowo do kampanii saperów przy 1 brygadzie, a następnie jako podporucznik do 6 batalionu. Przebywał w 6 baonie aż do bitwy pod Krzywopłotami, gdzie zostaje ranny.

Powraca na front w r. 1915 nad Nidę i zostaje w randze porucznika dowódcą kompanii 5 baonu. Od tej chwili przebywał stale na froncie biorąc udział w walkach i brygady.

Po kryzysie przysięgowym w legionach weclony zostaje do armii austriackiej. Władze austriackie degradowały porucznika legionów St. Skwarczyńskiego do rangi feldfelbla wojsk austriackich i jako podejrzanego pod względem politycznym, trzymają w etapach frontu włoskiego, nie wysyłając na linię bojową.

W tym czasie St. Skwarczyński zajmuje się organizowaniem legionistów i Polaków - żołnierzy armii austriackiej.

W sierpniu 1918 r. St. Skwarczyński

(Dokończenie na str. 2)

(Dokończenie na str. 2).

